

Sygn. akt IV CSK 121/18

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa K. Ł. i M. Ł.
przeciwko „L.” Spółce Akcyjnej w G. i H. P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 lipca 2018 r.,
na skutek dwóch skarg kasacyjnych pozwanych
„L.” Spółki Akcyjnej w G. i H. P.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 25 maja 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) przyjmuje skargę kasacyjną pozwanej „L.” Spółki akcyjnej w G.,**
- 2) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanego H. P. do rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący pozwany H. P. wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o drugą, trzecią i czwartą spośród wymienionych przesłanek.

Uzasadnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się jeszcze wykładni bądź jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II PK 274/11, nie publ.). Skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej zawierającej szczegółowe omówienie wątpliwości interpretacyjnych, a w przypadku istnienia rozbieżności w judykaturze, przytoczenia odpowiednich orzeczeń (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, nie publ.; z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, nie publ.; z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009, nr 3 - 4, poz. 43; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06; z dnia 30 maja 2005 r., I PK 23/05, nie publ.).

Skarżący wskazał na problematykę dotyczącą treści przepisów ustawy z dnia 17 października 2003 r. o wykonywaniu prac podwodnych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1970) oraz rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 19 maja 2004 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy wykonywaniu prac podwodnych (Dz. U. z 2004 r., nr 116, poz. 1210).

Analiza wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, jego uzasadnienia, a także uzasadnień orzeczeń sądów obu instancji, nie daje podstaw do uznania, że rzeczywiście zachodzi wskazana przez skarżącego przesłanka potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Skarżący nie przeprowadził pogłębionego wyводу prawnego, nie powołał się na żadne orzecznictwo, z którego wynikałyby jakiegokolwiek rozbieżności dotyczące przedstawionej problematyki.

Skarżący nie wykazał również przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w postaci nieważności postępowania.

Zdaniem skarżącego, nieważność miała przejawiać się w ograniczeniu prawa do obrony z uwagi na uchylanie przez Sąd pytań zadawanych biegłemu. Należy podkreślić, że w art. 379 pkt 5 k.p.c. uregulowana została jedynie taka sytuacja, w której na skutek wadliwości procesowych wywołanych zachowaniem strony przeciwnej, bądź czynnościami procesowymi sądu, strona nie mogła brać i faktycznie nie brała udziału w całym postępowaniu lub jego części. Taka sytuacja nie wystąpiła w niniejszej sprawie. Okoliczności przytoczone przez skarżącego nie wskazują na pozbawienie możliwości obrony jego praw. Ubocznie należy wskazać, że odnośnie inicjatywy strony w postępowaniu poprzez zadawanie pytań Sąd Najwyższy wypowiedział się w wyroku z dnia 22 października 2004 r., sygn. akt II CK 118/04, wskazując, że samo nieuwzględnienie wniosku procesowego strony o zamiarze zadawania pytań stronie nie stanowi pozbawienia możliwości pozbawienia jej praw w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest

wykazanie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o jej oczywistej zasadności. Okoliczności wskazane przez skarżącego nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy nie dopatrył się rażącego naruszenia powołanych przepisów, widocznego *prima facie*. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa.

Wobec powyższego nie można przyjąć, że przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zostały w sposób właściwy wykazane.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).